

פְּרֻשֵׁת עֵינַן חֲמַד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולהצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה וב"ב

פְּרֻשֵׁת תְּרוּמָה – פֶּתֶר תּוֹרָה

"וְעָשׂוּ אֶרֶוֹן וְכו' וְעָשִׂיתָ עֲלָיו זֶר זָהָב" (שמות כ"ה, י"א)

התורה- כלומר ההצלחה והגדלות בתורה, תלויים במעשה ידיו של כל יחיד ויחיד, הצריך לקבל על עצמו ולשאת על כתפיו את עול הלימוד, שמכוחו עתיד הוא לזכות בכתר התורה. זה הטעם, שהציווי על עשיית זר הזהב נאמר בלשון יחיד, כדי להורות שכתר תורה מונח הוא, וכל הרוצה לקחתו יבא וייקח.

גם עשיית הכרובים נאמרה בלשון יחיד, לפי שהכרובים רומזים למדרגה גבוה מאוד- דבקות בהשם יתברך לעד ולעולמי עולמים, אותה ניתן להשיג על ידי לימוד התורה. וכפי שכתב האברבנאל: "ועל הארון היה הכפורת עם צורות הכרובים, לרמוז אל הדבקות בו יתברך ובמלאכיו, שיקנה האדם באמצעות התורה, כי היא באמת המביאה אליו". מעלה זו בוודאי, שאינה נמצאת מאליה אצל כל ישראל, אלא כל יחיד ויחיד זוכה בה לפי עמלו בתורה כפי יגיעתו בה, ולכן גם הציווי על הכרובים נאמר בלשון יחיד.

ולפי זה יתבאר גם מדוע בעניין זר הזהב של הארון "וְעָשִׂיתָ עֲלָיו זֶר זָהָב סָבִיב" (שמות כ"ה, י"א), לעומת הזר של השולחן ושל המזבח שעליהם נאמר: "וְעָשִׂיתָ לוֹ זֶר זָהָב סָבִיב" (שמות כ"ה, כ"ד). ללמדנו, שלא ניתן לזכות לכתר תורה אלא לאחר לימוד עיקריה של תורה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

אומר המדרש (רבה ל"ד, ב): מפני מה בכל הכלים כתיב "וְעָשִׂיתָ" ובארון כתיב "וְעָשׂוּ אֶרֶוֹן"? אמר רבי ב"ר שלום, אמר לו הקב"ה: 'יבואו הכל ויעסקו בארון, כדי שיזכו כולם לתורה'.

יש להבין, לפי דברי המדרש, שציווי הארון נאמר בלשון רבים כדי ש"יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה", מדוע נאמרו הפסוקים שבהמשך הציווי בלשון יחיד "וְעָשִׂיתָ עֲלָיו זֶר זָהָב" (שמות כ"ה, י"א), ובהמשך כתוב: "וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרֻבִים זָהָב" (שמות כה, יח) בשונה מהציווי על גוף עשיית הארון?

ונראה, שיש הבדל בין הארון, המורה על עצם לימוד התורה, ובין זר הזהב המורה על כתר התורה. וכדברי המדרש: כתר תורה זה הארון דכתיב בו זר זהב, שכן התורה בעצמה ניתנה לכלל ישראל בשווה, ולכולם יש חלק בה, ולפיכך השתתף כל העם בעשיית הארון. אולם, בחינת כתר תורה, כלומר העמל המיוחד והגדלות בתורה, אינה שייכת לכלל ישראל בשווה, שהרי לא כל אדם זוכה לכך, שכתר התורה הוא לפי מדרגתו של כל יחיד ויחיד, ומשום כך נאמר בלשון יחיד.

נמצא אם כן, שדברי חז"ל "יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה" אינם עוסקים אלא בעיקר לימוד התורה, אך הזכיה בכתר

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה ארז מזרחי וב"ב חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב נטלי בת יונת יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה ישי בן ז'ילה גילה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש שגית בת רוני שמואל אימן בן אסתר זרי ציון ומאיר אברהם וב"ב גלית בת מסודי עובדיה בן נעימה אליהו

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רונית בת סימיו אילן בן ג'ולייט סינן בת אסתר חגית בת ז'ילה גילה תמר בת דליה

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה אליהו מזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה אורטל זינה בת אירית שמואל אימן בן אסתר זרי סינן בת אסתר

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרב יעקב חי בן מרגליו שליט"א הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הרה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר ברכה בת עכה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיה יפה בת שרה - הצלחה יפה פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר רחל בת זוהרה נחום בן כיריה אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נעמי בת רחל יהודה אריה בן רחל ברכה שלו בן מזל פחימה

ב' אדר תשע"ב 25/02/2012

פרשת תרומה			
הפטרה: וה' נתן חכמה -מלאכים א' ה-ו			
שבת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ב	16:55	18:11	18:49
ת"א	17:11	18:12	18:47
חיסה	17:02	18:11	18:46
ב"ש	17:17	18:17	18:48

זרע קודש, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

מהו כלי שני ומהן ההלכות המותרות והאסורות הנעשות בכלי שני?

שאלה: **?**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה: **!**

כלי שני הוא הכלי שלתוכו עירו את המאכל מהכלי הראשון. ואמרו חז"ל שכלי שני אינו מבשל, והיינו אף אם התבשיל המונח בתוכו חם בשיעור שהיד סולדת, אינו מבשל. **מקורות:** משנה שבת (מב.). ועיין שו"ע (שם ס"ה).

והוא הדין כלי שני שהיד נכווית ממנו. ולכן כאשר יש מים חמים בכלי שני, מותר לערות עליהם מים צוננים. **מקורות:** הראש"ל בספרו הליכות עולם ח"ד (עמוד ט).

אולם יש מחמירים בכלי שני, כאשר הוא חם שיעור שהיד נכווית בו (חום גבוה יותר מחום שהיד סולדת), גם בכלי שני. **מקורות:** שיטת החיי אדם (כלל כ ס"ד) הובא במשנה ברורה (סימן שיח ס"ק מח). וכתב החזון איש דאין אנו בקיאים מהו שיעור יד נכווית. וכתב בשו"ת שבת הלוי ח"ז (סימן מב) דגם המחמיר אין זה אלא כשתיקף עירה מכלי ראשון לכלי שני שאז חומו עוד גדול.

היות כלי שני אינו מבשל, מותר ליתן חלב צונן לתוך כוס קפה רותח, ואין לאסור אלא בכלי ראשון, שהיד סולדת בו. ויש מחמירים. **מקורות:** הליכות עולם (שם).

מותר לתת עלי נענע לתוך כוס תה חם, אף על פי שהיד סולדת בו. **מקורות:** כן העלה הראש"ל בספרו הליכות עולם ח"ד (עמוד מא) שכלי שני אינו מבשל. ובלבד שיהיו בדוקים מתולעים.

וכן מותר ליתן פרוסת לימון. ויש מי שאוסר. **מקורות:** ראה משנה ברורה (סימן שיח ס"ק מב) והטעם דחיישין בכל דבר, שמא הוא מקלי הבישול. אולם לדעת החזו"א לא חיישין בכל דבר לקלי הבישול.

חִידָה מְפִלְאָה

מסופר על שד"ר אחד, שהגיע מא"י לארה"ב לצורך גיוס תרומות לטובת ישיבה שבראשה כיהן. העסקן בתחילה הפנה לתורמים הידועים, אולם הסכום שהצליח לגייס היה רחוק ממה שהיה צריך. לפיכך שאל הרב את אותו עסקן: "האם אין עוד אנשים בעלי ממון שניתן להתרימים למען המטרה הנעלה אשר הגעתי אליה?".

חכך העסקן בדעתו ואמר: "ישנו עוד אדם עמיד עד מאוד. אולם כגודל עושרו- כך גודל קמצנותו. במקרה הטוב, הוא פוטר את האדם בפרוטות מעטות וזאת לאחר 'שמוציא לו את הנשמה'. ואין שווה לרב להגיע אליו". ביקש הרב בכל זאת להגיע אל אותו עשיר. אולי יתמזל מזלו ויצליח לדבר אל לבו.

כשהגיע הרב לאותו עשיר, גילה, כי אין בדברי העסקן שום גוזמה. העשיר לא אבה לשמוע והרב היה צריך לשכנעו ולדבר על לבו על המצווה החשובה שנפלה בחיקו ושוב הרב ממש התחנן שהעשיר יפריש מעט מממונו לטובת הכלל **ועד שניאות העשיר להוציא את ארנקו, הוא העביר את הרב שבעה מדורי גהינם.**

אולם לא בקלות יאות אותו עשיר להפריש מממונו. בעוד הארנק בידו, אמר לרב: "יש לי חידה לרב! אם הרב ידע לענות, אות היא כי ראוי אתה לתרומה. אבל אם כבודו לא יידע לענות- לא אתן לו מאומה, כיוון שבכך יגלה דעתו, שאינו ראוי לכך שהרי לרב העומד בראש ישיבה חשובה ולומד יומם ולילה צריך לגלות בקיאות בתורתנו הקדושה". לא נותרה לרב ברירה ולפיכך ביקש מהעשיר לשאול את שאלתו.

העשיר הישיר מבטו לכיוון הצדיק ושאל כשבת צחוק על שפתיו: "איזו מלה בתורה שיש בה ארבע פעמים קמץ בזה אחר זה?". לתדהמתו הרבה הרב ענה לו מיד: "המלה היא ה'רְחֵמָה' (דברים יד, יז). נאלץ העשיר למגינת לבו לתת את תרומתו, אך כהרגלו נתן בקמצנות רבה פרוטות אחדות בלבד. ולא רק זאת, העשיר הגדיל לעשות ואף ביקש מהרב לשמור את החידה לעצמו - ולא לגלותה לאחרים, יען כי עתיד הוא להשתמש בחידה גם להבא בפני הרבנים האחרים, שינסו את מזלם להתרימו.

כשראה הרב, במי המדובר, פנה אל העשיר הקמץ ואמר לו: "היות וכבודו חד לי חידה, אף אני אחוד לך חידה: מהי המלה שמופיעה בה ארבע פעמים התנועה פתח בזה אחר זה?". כמובן, העשיר לא ידע על כך לענות. אז אמר לו הרב: "כתוב בקללות 'ואת הקדחת' (ויקרא כו, טז), וגם את זה תשמור לעצמך".

הרה"ק רבי מאיר מפרמישלן אומר: "וְזָרְתָּ הַכֶּסֶף הַיָּדֵק" (דברים יד, כה)
 שֵׁיהָ זָרוּר הַכֶּסֶף זָרוּר הַיָּדֵק וְהַרְשָׁתְּךָ, שֵׁיהָ אָדָם עֲלִיט הַכֶּסֶף וְהַנְּכֵסִיו וְלֹא
 שֵׁיהָ, חֲפִיזָה, הַנּוֹן וְהַנּוֹן שׁוֹפְטִים בּוֹ.

מְנוּיִים

לקבלת העלון חנם ב- email:
 מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
 PnineEH@gmail.com

הַקְדֵּשֶׁת הָעֵלוֹן

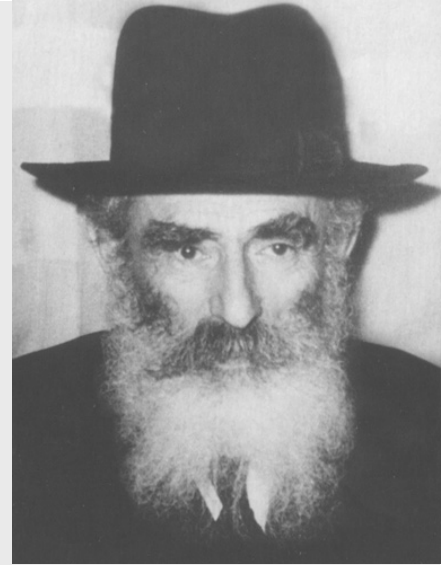
נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה
 בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לְשִׂאלוֹת בְּהִלְכָה

נא לפנות לרב
 אליהו חיים פנחסי
 בטל' 054-7646633

הרב יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: נולד בוורשה שבפולין בשנת ה'תרמ"ה (1885) למשפחה שאינה רבנית. התייתם מאמו בגיל חמש. מחכמי פולין וארץ ישראל ומגדולי המשגיחים ובעלי המוסר בדורנו. שימש כמשגיח בישיבת פונוביז'. מנעוריו למד ולימד דעת אמונה ושתל בלב התלמידים יראת שמיים טהורה במשך חמישים שנים. גילה אהבה רבה לתלמידים. כשהגיע אליו תלמיד בנעלים רטובות, חלץ את שלו ונתן מיד לתלמיד. היה לומד באולם הישיבה עם חברותא, אך מדי שעה היה עושה סיבוב באולם כדי לסקור את הבחורים, ולפעמים היה עוצר כדי לדבר עם מאן דהוא ואף מלטף את ידו להראות חיבה.

בהגיעו לגיל בר מצווה שלחו אביו לעבוד מחמת קשיי הפרנסה והרב החל לעבוד כשליח במסחר. פעם אחת נגנבה כל משכורתו בהיותו בבית-המרוץ, וזה עורר אותו לחשוב על "אפסיות ענייני העולם הזה". לכן עזב הכל ונסע ללמוד בישיבת ראדין. לאחר מכן נסע לקלם ושם התחתן. מספרים עליו מעולם לא אחר, לא לתפילה ולא ללימוד. רק פעמיים זה קרה. לאחר שנולדה לו בת בביתו, ופעם בזמן הגלות לקיידאן. בשני מקרים אלו הגיע לפסוקי דזמרה.

בקלם סבל מעוני ובעיות בריאות. בתלמוד תורה שם, המשיך בעבודת הלימוד והמוסר היה ר"מ בישיבה לצעירים. בימי מלחמת העולם הראשונה נתבקש להחליף את ר' ירוחם כמשגיח במיר עד חזרתו. במלחמת העולם השנייה נדדה ישיבת מיר כשש שנים וגלתה ליפן ושנחאי. (בשנחאי תכננו להעביר את הישיבה לאיזור טנסין היות ושנחאי הייתה מופצצת, אולם הרב התנגד ולאחר מכן סיפר שהיו לו גילויים מהשמים על החלטה זו). בשנת ה'תש"ז (1946) נסע לארה"ב ובשנת ה'תש"ט (1948) שב לארץ ישראל. הוא התגורר בירושלים כחמש שנים, והיה אומר שיחות בביתו ובישיבת מיר. לאחר פטירת הרב דסלר, הזמינו הרב כהנמן למלא את מקומו. בפוניבז', הרביץ תורה ויראה קרוב לעשרים שנה עד לפטירתו. נפטר ב-י"ח אדר ה'תשל"ד (1974). חי כ-89 שנים. ציונו בבני-ברק (בחלקת פוניבז').

אביו: ר' יהודה. **מתלמידיו:** ר' ראובן גינזבורג, ר' משה בנימין ברנשטיין, ר' ראובן מלמד. **רבותיו:** ר' ישראל מאיר מרדין (ה'חפץ חיים'), ר' ירוחם הלוי ליבוביץ (המשגיח ממיר), ר' נחום זאב זיו ור' צבי הירש ברוידא.

מספריו: יאור יחזקאל - סדרת ספרי מוסר יאמרי יחזקאל - מאמרי מוסר על התורה.

כשברחו מפני הגרמנים ליד קידאן, התלמידים התחלקו לקבוצות והסתתרו בכפרים. הרב המשגיח ר' יחזקאל, שהיה חולני ומצב בריאותו היה רופף, עדיין היה עובר מכפר לכפר כדי לעודד את התלמידים המפחדים, בלי לחוש לסכנה או לבריאותו. היה משקיע כסף כדי לעזור לאברך שהתקשה בפרנסתו. פעם אחת נתן כסף לאברך כדי שיעזוב את תפילה. ופעם אחרת נתן כסף לאברך, כדי שלא ילך לעבוד אלא ישקיע בלימוד.

מספרים על הצדיק שפנה אליו אחד מתלמידיו ושאל: "נהוג שכשמספרים סיפור שאירע, מגזימים מעט בתיאור העובדות ולעיתים קרובות מוסיפים פרטים. רציתי לשאול את כבודו כיצד להיגמל מזה?" ענה הרב, שאינו מבין את השאלה. חזר התלמיד והסביר. שיסע הרב את התלמיד ואמר בהתרגשות: "הלזה אתה קורה גוזמא? הרי זה שקר! אם כן אתה מבקש עצה איך לא להיות שקרן..."

בספר "שאל אביך ויגדך" הובא סיפור מופלא על המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שהיה כידוע עוטה תמיד ארשת רצינית, כעומד לפני המלך. על כן מה מאד נדהם אחד התלמידים כאשר נכנס אליו פעם וראה שבת שחוק מרחפת על פניו. תופעה נדירה זו שהמשגיח מחייך הפליאה אותו מאוד. הוא אזר עוז ושאל את המשגיח לפרש הדבר.

נענה רבי יחזקאל ואמר: "אכן, דבר גדול ומשמח נתרחש אצלי. נתווסף לי מעט ביטחון בה' יתברך, ומפני כך אני שוחק ונהנה. ומעשה שהיה כך היה: בהיותי משגיח בישיבת מיר בחו"ל, קרה פעם שנוצרה מצוקה כספית גדולה וכמעט שלא קיבלתי את משכורת החודשית מן הישיבה, ובמצב הזה חייתי כל יום עם ביטחון שהנה מחר יזמין לי הקב"ה אוכל כדי צורכי משפחתי, והנה כאשר נכנסתי לכהן כמשגיח בישיבת פוניבז', העמידו לי משכורת חודשית קבועה די גדולה, ומפני כך הרגשתי רפיון במידת הביטחון, לעומת מה שהיה לי בישיבת מיר. אבל עכשיו" - הפטיר המשגיח בשמחה - "כבר שמונה חדשים אני מקבל משכורת מהישיבה, בגלל שהיא שקועה בחובות כבדים, וכך זכיתי להתחזקות במידת הביטחון!".

בזמן שישיבת מיר הגיע ליפן בזמן מלחמת העולם השנייה, אחד מהתלמידים חלה במחלת הטיפוס. מיד הוא הובהל לרופא, שעשו ככל יכולתם לרפאותו, וכבר ניכרו בו סימני גסיסה. הרופאים קבעו כי אפסו לחלוטין הסיכויים שיקום ממיטת חוליו, ובעוד רגעים ספורים יימצא בעולם שכולו טוב. הידיעה הובאה במהירות למשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין. מיד ניגש הוא לארון קודש ופתח אותו, והחל לקרוא את דברי הגמרא בהתרגשות: "מי שחלה ונטה למות... ואפילו תשע מאות תשעים ותשעה מלמדים עליו חובה, ואחד מלמד עליו זכות- ניצול".

לאחר מכן לימד עליו זכות ובעוד דמעות בעיניו אמר: "ריבונו של עולם! התלמיד החולה, עזב את בית-הורויו שבגרמניה ונדד לישיבת מיר בליטא. והכל למען תורתך הקדושה. האם אין לו זכות מיני אלף?". ואמר יחד 'תהלים' עם כל בני הישיבה. באותו רגע ממש, חלה הטבה מפתיעה במצבו של החולה, עד שהחלים כליל - ולא נשאר בו שום רושם של המחלה, וכל זאת לתמיהתם של הרופאים.

צְדָקָה תְּצִיל מָמוֹת

בלמעלה ממאה מוקדים ברחבי הארץ נערכות בכל שנה הילולות לכבוד רבנו, הגאון הצדיק משה לוי זצ"ל ביום פטירתו י"א חשוון. אחת מהן מתקיימת בישיבת "שובה ישראל" באשקלון. במעמד ההילולא של שנת ה'תשע"א, נמכרו לטובת החזקת הישיבה תמונות גדולות של זיו פניו הקדוש של רבנו בעל ההילולא. אחד הנוכחים, אדם שאינו אמיד במיוחד, התעורר להחזיק ביד לומדי תורה, ורכש את תמונתו של רבנו בשבע-מאות שקלים.

כששב הביתה וסיפר לאשתו על תרומתו לישיבה ורכישת התמונה, חרה לה על כך, אך הוא, שהיה בעל אמונת חכמים תמימה, זכה, לא התחרט על המצווה בה זכה, והאמין בכוחה של התרומה. לאחר מכן עלה על יצועו לא לפני שתלה את התמונה במרכז הסלון.

באמצע הלילה, התעוררו בני הבית לקול נפץ, שנשמע מכיוון הסלון. הסתבר, שתמונתו של רבנו נפלה באורח בלתי מוסבר והתנפצה לרסיסים. האישה, שנטרה לבעלה על השקעתו הכספית הגבוהה בתמונה, פנתה אליו בתרעומת: "נו, ראית על מה השקעת כסף?!", ובקול לעגני הוסיפה ל"ע: "הרב הזה, אפילו את עצמו אינו יכול להחזיק!". הוא השתדל לבלום פיו בשעת מריבה, והיא המשיכה להלום בזעם: "עכשיו, תאסוף אתה את הזכוכיות, כדי שהילדים לא ייפצעו מהן בבוקר!".

כשעיניו נעצמות מאליהן, פנה האיש לאסוף את שיירי הזכוכית. והנה תוך כדי מעשיו, מגיע לאוזניו קול מוזר מחדר הילדים. הוא מיהר לברר את הדבר, ולנגד עיניו נראה מחזה מזעזע. פניה של ילדתו הקטנה הכחילו מחנק והיא בקושי נוסמת. בבהילות הוא נטל אותה לרכב, וכל עוד נפשו בו 'טס' לבית-החולים. כשהגיע לחדר המיון, אמרו לו הרופאים: "אילו חיכית עוד זמן קצר, לא היה כבר את מי להציל...".

כִּיצַד לְתֵת צְדָקָה

להלן סיפור מופלא המראה לנו, כיצד רבותנו מה שעמד בראש מעייניהם הצורך לזולת - וכיצד ידעו לתת צדקה, באופן בו המקבל לא התבייש, ומעשה שהיה- כך היה:

מנהג היה בעיר תוניס, שבכל ראש חודש הסתובבו גבאי הצדקה וגבו כסף לצורך פרנסת עניי העיר. ובעיר היה חייט אחד שתמיד נתן תרומה בעין יפה, והנה שנה אחת הייתה שנת בצורת קשה, ולכן ביקש רבי ישועה בסיס זצ"ל, שכיהן באותה תקופה, מראש הקהילה, שיבקש מהתורמים שיתנו, יותר ממה שרגילים לתת, מפני שמצבם של העניים קשה מאד.

ואכן עשה האיש כדברי הרב, אולם שם לב, שאותו חייט שהיה נותן תמיד בנדיבות, לא נתן הפעם תוספת כבקשת הרב. ומתוך כך היה מובן שמצבו הכלכלי של החייט לא כל כך טוב, משום שבשנת בצורת ממעטים האנשים לתפור בגדים, ומחמת הבושה אינו מבקש תמיכה מגבאי העיר, ובנוסף לכך גם נותן תרומה כהרגלו.

ידע רבי ישועה שהחייט יסרב לקבל תמיכה מאנשי הקהל, ולכן קם הרב, לבש גלימה ישנה, והלך לחייט, וביקש שיתפור לו גלימה חדשה במידה המתאימה לו, ואמר לו, שיבוא עכשיו למדוד את הבגד מדידה ראשונה. שמח החייט על ההזדמנות שקרתה לפניו, להרוויח בתפירת גלימה.

עבד החייט כל אותו היום וכל הלילה, ואכן למחרת בא הרב עם סכום גדול של כסף כדי לשלם עבור הגלימה, אך עדיין נשאר עוד כמה תיקונים קטנים עד לסיום המלאכה, ולכן אמר לרב, שמחר בע"ה הוא יביא לביתו של הרב את הגלימה מוכנה. שילם לו הרב את כספו והלך לדרכו.

למחרת הגיע החייט לביתו של רבי ישועה, והגיש לו את הגלימה המהודרת. שאל הרב בתימהון: "מה הגלימה הזו?". השיב לו החייט: "זוהי הגלימה שכבוד הרב הזמין אצלי!". שוב תמה הרב: "אני?! הזמנתי גלימה?! לא היה דבר כזה! כנראה, אתה הזזה, יש לי מספיק גלימות נאות, ואין לי צורך בגלימה חדשה, אין ספק שאלוהי הנביא הוא שנראה לך בדמותי, התגלה אליך, והביא לך את הכסף לסימן ברכה והצלחה".

לא ידע החייט את נפשו מרוב אושר, ויותר ממה ששמח בכסף שהיה נחוץ לו כל כך, שמח על גילוי אליהו הנביא. והדבר התפרסם בקרב אנשי הקהל, וכל עשירי הקהילה נהרו לחנותו לזכות בגלימה ממעשה ידיו של החייט, שזכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב. ומתוך כך, התעשר החייט מיום ליום, ואף מצבו הכלכלי נעשה יותר טוב מתמיד.

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
חנה בת לאה ע"ה
שרה בת מלכה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבתי בן אסתריא זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
דני בן אסתר ז"ל
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
שני בת אסתר ע"ה

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דהן מסעוד בן יקוט ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
חי יזיז בן קלרה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת כתונן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
אודיה ע"ה בת יפה שתח'
יונה בן סעדה ז"ל
חיה רבקה בת מרים ע"ה